

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce: **M. J.** právně zastoupený JUDr. Petrem Kšádou, advokátem se sídlem Praha 9 – Horní Počernice, Dubenecká 89, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2004, č. j. 26 Ca 87/2002 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti dvěma rozhodnutím žalované ze dne 18. 4. 2002. Prvním z uvedených rozhodnutí byla zamítnuta žádost o úpravu výše starobního důchodu podle čl. II. zákona č. 188/2001 Sb., druhým pak byla upravena výše starobního důchodu od 1. 12. 1997 podle ust. § 2 zákona č. 557/1990 Sb. v platném znění. Soud vycházel ze skutečnosti, že oběma rozhodnutími žalovaná realizovala rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 30 Ca 170/2000 – 53 ze dne 21. 11 2001 se závazným právním názorem dle usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 1 Cao 121/2001. Soud zjistil, že žalovaná přiznala žalobci starobní důchod od 1. 12. 1997, když splnil dne 2. 10. 1997 podmínky nároku na starobní důchod podle § 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb., přičemž výše starobního důchodu byla vypočtena s přihlédnutím k ust. § 71 zákona č. 155/1995 Sb. podle zákona č. 100/1988 Sb., tedy podle předpisů platných před 1. 1. 1996, neboť tento způsob výpočtu byl pro žalobce výhodnější. Rozhodnutí žalované, kterým zamítla žádost žalobce o úpravu výše starobního důchodu podle čl. II zákona č. 188/2001 Sb.,

považoval soud za zákonné, neboť procentní výměra starobního důchodu stanovená podle předpisů platných před 1. 1. 1996 činila 4757 Kč a nedosahovala částky 5100 Kč, kromě toho nebyla vypočtena podle ust. § 71 odst. 1 a 4 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. Také druhé přezkoumávané rozhodnutí žalované, kterým byl žalobci upraven starobní důchod podle ust. § 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. v platném znění od 1. 12. 1997, odpovídá podle soudu právním předpisům a zjištěnému skutkovému stavu, když žalovaná v souladu s pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 30 Ca 170/2000 - 53 ze dne 21. 11. 2001 dodatečně žalobci započítala dobu evidence uchazeče o zaměstnání od 1. 9. 1994 do 18. 9. 1994 a od 22. 12. 1994 do 15. 1. 1995 a také, výdělek z vedlejšího zaměstnání za dobu od 16. 4. 1996 do 19. 6. 1996. Při posuzování žalobních námitek týkajících se zápočtu zvláštního příspěvku horníků sníženého o částky odpovídající vykázanému počtu vyloučených dnů, vysvětlení způsobu provedení srovnávacích výpočtů a výběru rozhodného období pro výpočet nejvýhodnější výše starobního důchodu se ztotožnil s obsahem vyjádření žalované ze dne 30. 9. 2003 k uvedeným námitkám.

V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává existence důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), tedy nezákonnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně existence vad řízení před správním orgánem, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, které spatřuje v tom, že se správní orgán neřídil závaznými pokyny vrchního soudu a pominul skutečnosti, které vyplývají ze spisu. Jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto měl Městský soud v Praze správní rozhodnutí pro tato důvodně namítaná pochybení správního orgánu zrušit. Naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) spatřuje v tom, že napadený rozsudek soudu je nepřezkoumatelný v důsledku nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že žalovaná provedla výpočet a stanovila výši jeho mimořádného hornického starobního důchodu přiznaného podle § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. v platném znění nesprávně. Pochybení spatřuje v tom, že procentní výměru starobního důchodu ve výši 3781 Kč za 34 roků pojištění stanovila pouhými 51% výpočtového základu. Hodnověrnost výše procentní výměry je zpochybněna i obsahem vyjádření žalované, kde uvádí, že pro stanovení výpočtového základu vycházela z období let 1987 – 1996, ale v příloze napadeného rozhodnutí je rozhodné období vymezeno lety 1986 – 1996. Rovněž částka výpočtového základu uvedená v rozhodnutí ve výši 3871 Kč není shodná s uvedenou ve vyjádření ve výši 3899 Kč. I když jsou údaje ve vyjádření žalované ve zřejmém rozporu s údaji v rozhodnutí z 18. 4. 2002, přesto byly soudem považovány za správné, spokojil se s nimi a převzal je bez dalšího za základ svého rozhodnutí. S ohledem na rozpory shora má stěžovatel za to, že rozhodnutí žalované je nevěrohodné až zmatečné. Další vadu řízení před správním orgánem spatřuje v tom, že žalovaná při stanovení výpočtového základu vycházela z období posledních deseti roků zaměstnání, kdy došlo k výraznému poklesu výdělku, neboť z důvodu nepříznivého zdravotního stavu musel pracovat v jiných nekvalifikovaných profesích s podstatně nižším výdělkem. Žalované i soudu vytýká, že při stanovení starobního důchodu měly přihlídnout k četným valorizacím starobních důchodů, k růstu výdělků obecně i v hornictví, neboť výše jeho starobního důchodu je ve srovnání s dříve přiznanými hornickými důchody první pracovní kategorie nízká a zcela nepřiměřená. Podle stěžovatele žalovaná také pochybila, když nezhodnotila vyplácený zvláštní příspěvek horníků za roky 1995 a 1996 v částce 22 000 Kč ročně, ale byl započten jen ve snížené částce. Městský soud v Praze podle stěžovatele také pochybil, když přehlédl, že při výpočtu důchodu byly rozpory ve stanovení rozhodného období, a proto mělo být rozhodnutí soudem zrušeno. Je přesvědčen, že splňuje všechny zákonné podmínky pro přiznání mimořádného hornického důchodu podle ust. § 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb., vypočteného z I/AA kat. – uranu v zákonné výši. Žalovaná také

nerespektovala zcela závazný právní názor Vrchního soudu v Praze vyslovený v rozsudku ze dne 9. 8. 2001, č. j. 1 Cao 121/2001 – 38. Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítla všechny námitky žalobce, neboť pramení z neznalosti věci a trvala na obsahu vyjádření ze dne 30. 9. 2003 s vysvětlením výpočtu přiznaného důchodu, který není v rozporu s rozhodnutím ze dne 18. 4. 2002. Výpočet procentní výměry starobního důchodu ve výši 3871 je pouze srovnávacím výpočtem, žalobci náleží procentní výměra starobního důchodu vypočtená podle zákona č. 100/1988 Sb. ve výši 4757 Kč. Žalobce si plete procentní výměru důchodu 3871 Kč a výpočtový základ ve výši 3899 Kč. Namítaných 51% výpočtového základu odpovídá 34 rokům důchodového pojištění, když za každý rok náleží 1,5% výpočtového základu. Žalovaná považuje rozhodnutí za správná. Výše důchodu stěžovatele byla stanovena v souladu s platnými právními předpisy z nejvýhodnějšího výpočtového základu a podle dříve platných předpisů, která je vyšší, než podle předpisů platných podle předpisů platných od 1. 1. 1996.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Dne 18. 4. 2002 vydala žalovaná pod č. X rozhodnutí, kterým zamítla žádost stěžovatele o úpravu výše starobního důchodu podle čl. II. zákona č. 188/2001 Sb. s odůvodněním, že procentní výměra starobního důchodu byla vypočtena podle zákona č. 100/1988 Sb., tedy předpisu platného před 1. 1. 1996 ve výši 4757 Kč a nedosahovala tedy částky 5100 Kč, a proto se úprava důchodu podle zákona č. 188/2001 Sb. na stěžovatele nevztahuje. Podle čl. 2 zákona č. 188/2001 Sb. se upravují starobní důchody přiznané podle § 76 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění v platném znění, jejichž výše byla stanovena podle § 71 odst. 1 a 4 téhož zákona a zároveň byla omezena na částku 5100 Kč podle § 4 odst. 1 věty II. zákona č. 76/1995 Sb. o zvýšení vyplácených důchodů a důchodů přiznaných v roce 1995.

Dne 18. 4. 2002 pod č. X vydala žalovaná též rozhodnutí, kterým stěžovateli upravila od 1. 12. 1997 starobní důchod podle ust. § 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. v platném znění (v rozhodnutí nesprávně uvedeno zákona) na částku 6398 Kč měsíčně s odůvodněním, že základní výměra důchodu činí 1260 Kč měsíčně a procentní výměra důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu 7589 Kč odpovídající osobnímu vyměřovacímu základu 14283 Kč. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 34 roků pojištění činí 51% výpočtového základu, což představuje částku 3871 Kč a protože procentní výměra důchodu vypočteného podle zákona č. 100/1988 Sb. činí 4757 Kč, náleží tato výše. Uvedeným rozhodnutím žalovaná dodatečně započítla dobu evidence uchazeče o zaměstnání od 1. 9. 1994 do 18. 9. 1994 a od 22. 12. 1994 do 15. 1. 1995, dodatečně započítla výdělek z vedlejšího zaměstnání za dobu od 16. 4. 1996 do 19. 6. 1996 a sdělila, že tímto rozhodnutím realizovala rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2001 sp. zn. 30 Ca 170/2000.

Z žádosti o důchod soud zjistil, že stěžovatel dne 19. 1. 1998 uplatnil nárok na starobní důchod a žádal jeho přiznání od 1. 12. 1997.

Z dokladu o výpočtu starobního důchodu a připojeného osobního listu důchodového pojištění ze dne 8. 3. 2002 vyplývá, že pro srovnávací výpočty žalovaná stanovila výši důchodu podle zákona č. 155/1995 Sb., dle něhož základní výměra činila 1260 Kč a procentní

výměra 3871 Kč za 34 roků pojištění 51% výpočtového základu 7599 Kč odpovídající zjištěnému osobnímu vyměřovacímu základu za roky 1986 – 1996 ve výši 14283 Kč. Podle dříve platných předpisů v období let 1974 – 1983 činil průměrný měsíční výdělek pouze 5358 Kč a v 10ti letém období předcházejícím přiznání starobního důchodu, tj. v letech 1987 – 1996 činil 8323 Kč, když při jeho výpočtu žalovaná vycházela z neredukovaných průměrných měsíčních výdělků za roky 1996, 1995, 1994, 1990 a 1989. Redukovaný průměrný měsíční výdělek pak činil 3899 Kč a za 31 roků zaměstnání zvýšená základní výměra 82% průměrného měsíčního výdělku, tj. 3198 Kč, zvýšená o 38,6% pak 4433 Kč. Ze shora uvedeného srovnávacího výpočtu žalovaná zjistila, že procentní výměra starobního důchodu vypočteného podle dříve platných předpisů ve výši 4433 Kč je vyšší než procentní výměra vypočtená podle zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 3871 Kč.

Podle dokladu o výpočtu starobního důchodu a osobního listu důchodového pojištění ze dne 8. 3. 2002, který žalovaná vypracovala s dopočetním doby pojištění do vzniku nároku na starobní důchod 1. 10. 2002 podle zákona č. 155/1995 Sb. činila procentní výměra starobního důchodu při shodném výpočtovém základu a osobním vyměřovacím základu za roky 1986 – 1996 za 39 roků 58,5% výpočtového základu, tj. 4440 Kč. Podle dříve platných předpisů při stejné výši redukovaného průměrného měsíčního výdělku jako v předchozím srovnávacím výpočtu činila základní výměra důchodu 60%, se zápočtem dalších let 88% průměrného měsíčního výdělku, tj. 3432 Kč a zvýšená o 38,6% pak 4757 Kč. Procentní výměra vypočtená podle zákona č. 100/1988 Sb. byla tudíž vyšší než procentní výměra vypočtena podle zákona č. 155/1995 Sb., a proto žalovaná přiznala od 1. 12. 1997 procentní výměru důchodu ve výši 4757 Kč. Z osobních listů důchodového pojištění k oběma srovnávacím výpočtům vyplývá, že žalovaná v příslušných letech pobíraný zvláštní příspěvek horníků snížila o částky odpovídající vykázanému počtu vyloučených dní.

Podle dokladu o výpočtu a osobního listu důchodového pojištění vystavených 29. 8. 2003, ze srovnávacího výpočtu podle zákona č. 155/1995 Sb. a podle dříve platných předpisů při zápočtu doby pojištění do dne předcházejícího dni přiznání starobního důchodu, tj. do 30. 11. 1997, při započtení zvláštního vyrovnávacího příspěvku horníků nesníženého o částky odpovídající vykázanému počtu vyloučených dní činila procentní výměra starobního důchodu vypočtená podle zákona č. 155/1995 Sb., za 34 roků pojištění 51% výpočtového základu, tj. 3858 Kč. Podle dříve platných předpisů byl průměrný měsíční výdělek za nejvýhodnější roky v období 1987 – 1996, za roky 1996, 1995, 1994, 1990 a 1989, 8203 Kč, redukovaný na 3887 Kč a zvýšená základní výměra 88% měsíčního výdělku, čemuž odpovídala základní výše důchodu 3421, zvýšená o 38,6% pak 4742 Kč.

Ze soudního spisu, v namítaném vyjádření ze dne 30. 9. 2003 žalovaná ozřejmila, že při výpočtu starobního důchodu z výdělkově nejvýhodnějších roků v období 1987 – 1996 činila procentní výměra 4757 Kč při zápočtu zvláštního příspěvku horníků sníženého o částky odpovídající vykázanému počtu vyloučených dnů a v případě při zápočtu zvláštního příspěvku horníků v plné výši bez přihlédnutí k vyloučeným dobám pak procentní výměra starobního důchodu činila jen 4742 Kč. Při zápočtu 36 roků zaměstnání činila základní výměra důchodu za 20 roků činila 60% výpočtového základu a za dalších 16 roků, z toho za 12 roků zaměstnání v I. kategorii 2% za 1 rok a po 1% za 1 rok za 4 roky zaměstnání ve III. pracovní kategorii a tudíž procentní výměra starobního důchodu činí 88% výpočtového základu 3899 Kč, tj. 3432 Kč po zvýšení o 38,6%, procentní výměra ke dni přiznání důchodu pak 4757 Kč.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že správní orgán pochybil, stanovil-li procentní výměru jeho starobního důchodu ve výši 51% výpočtového základu a tím, že při jeho výpočtu vzal za základ výpočtového období posledních 10 roků jeho zaměstnání, kde došlo k výraznému poklesu výdělku v důsledku nového pracovního zařazení v nekvalifikovaných profesích. Uvedené námitky nejsou důvodné. Jak vyplývá ze shora zjištěného, žalovaná stanovila výši starobního důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. a na základě zjištěného průměrného měsíčního výdělku v rozhodném období stanovila nejvýhodnější rozhodné období od 1987 – 1996, kdy činil průměrný měsíční výdělek 8323 Kč, kdežto v období před ukončením zaměstnání v I./AA kategorii, tj. v období 1974 - 1983 činil jeho průměrný měsíční výdělek pouhých 5358 Kč. Průměrný měsíční výdělek 8323 Kč žalovaná upravila podle ust. § 12 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb. na částku 3899 Kč a výši starobního důchodu stanovila podle § 22 odst. 1 písm. a), dle něhož základní výměra starobního důchodu činí 60% průměrného měsíčního výdělku, neboť stěžovatel byl zaměstnán nejméně 10 roků v uranových dolech. Ve smyslu odst. 2 pak k základní výměře připočetla od 21 roku zaměstnání za každý rok zaměstnání v I. pracovní kategorii 2%, tedy za 12 roků v I. pracovní kategorii 24% a za zbývající 4 roky ve III. pracovní kategorii 4%. Procentní výměra důchodu v případě stěžovatele pak činila 88% redukovaného průměrného měsíčního výdělku, tj. 3332 Kč a po navýšení o 38,6% dosáhla částky 4757 Kč. Procentní výměra vypočtena podle zákona č. 155/1995 Sb. za rozhodné období od r. 1986 do r. 1996, které bylo stanoveno podle ust. § 18 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., činila pouhých 3871 Kč. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná nestanovila procentní výměru ve výši 51% redukovaného průměrného měsíčního výdělku, nýbrž 88% tohoto výdělku.

Pokud se týká stížní námitky, že Městský soud v Praze pochybil, pokud ve svém rozhodnutí vycházel z údajů a výpočtů ve vyjádření žalované ze dne 30. 9. 2003, které považoval za správné a převzal je bez dalšího za základ svého rozhodnutí, i když údaje ve vyjádření jsou v rozporu s údaji v rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2002, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, i tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Rozhodné období pro výpočet důchodové dávky je stanoveno v zákoně č. 155/1995 Sb. a v zákoně č. 100/1988 Sb. odlišně V zákoně č. 100/1988 Sb. se průměrný měsíční výdělek zjišťuje ve smyslu ust. § 12 odst. 4 zákona porovnáním hrubých výdělků za jednotlivé nejlepší kalendářní roky v rozhodném období a rozhodným obdobím ve smyslu ust. § 12 odst. 3 téhož zákona je obvykle období 10 let po sobě následujících kalendářních roků před rokem, ve kterém vznikl nárok na důchod, v případě stěžovatele pak rozhodným obdobím ve smyslu písm. e) téhož zákonného ustanovení může být období 10 po sobě následujících kalendářních roků před rokem, ve kterém byl převeden nebo uvolněn ze zaměstnání uvedeného v § 14 odst. 2 písm. a) a b), protože pozbyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu trvale způsobilost konat dále dosavadní práci, nebo ji nesměl konat pro onemocnění nemocí z povolání, nebo pro ohrožení touto nemocí, nebo pro dosažení nejvyšší přípustné expozice, pokud požádal, aby bylo přihlédnuto k tomuto rozhodnému období. Rozhodným obdobím v projednávané věci mohlo být období let 1987 - 1996 či období let 1974 – 1983 a žalovaná tudíž rozhodná období vymezila podle zákona správně. Pokud se pak týká vymezení rozhodného období podle úpravy v zákoně č. 155/1995 Sb. podle § 18 odst. 1 je rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu období 30 kalendářních roků bezprostředně před rokem přiznání důchodu, pokud se v zákoně dále nestanoví jinak, přičemž podle odst. 4 téhož § se do rozhodného období nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986. Žalovanou stanovené rozhodné období od 1986 – 1996 je rovněž v souladu se zákonem. Stanovení rozhodného období je odvislé od toho, dle kterého

zákonného předpisu je důchodová dávka vypočtena a námitka týkající se nesprávného stanovení rozhodného období je nedůvodná.

Námitka stěžovatele, že v rozhodnutí je uveden redukovaný výpočtový základ ve výši 3871 Kč, ale ve vyjádření ze dne 30. 9. 2003 je uvedena částka výpočtového základu 3899 Kč a tudíž jde o další rozpor, zpochybňující správnost napadeného rozhodnutí, a pokud z něho soud vycházel, i rozhodnutí soudu, je třeba uvést, že i tato námitka stěžovatele není důvodná. Částka 3871 Kč je procentní výměra starobního důchodu stěžovatele vypočtena podle zákona č. 155/1995 Sb., kdežto částka 3899 Kč je redukovaný průměrný měsíční výdělek za 5 výdělkově nejlepších kalendářních roků v rozhodném období 1987 – 1996 podle § 12 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb. Upravený zvýšenou procentní sazbou 88% průměrného měsíčního výdělku dává základní výši důchodu, která je následně navýšena o 38,6% a stává se procentní výměrou důchodu vypočtenou podle zákona č. 100/1988 Sb. Z uvedeného je zřejmé, že uvedené částky postihují odlišné skutečnosti.

Námitka, že žalovaná i Městský soud v Praze měly přihlédnout k tomu, že starobní důchody byly několikrát valorizovány, několikanásobně vzrostly výdělky obecně i v hornictví a proto je výše jeho starobního důchodu zcela nepřiměřená ve srovnání s dříve přiznanými hornickými důchody I. pracovní kategorie soud dodává, že uvedené nepříznivé okolnosti jsou zohledněny zvýšením základní výše důchodů o 38,6%, jiná zákonná ustanovení neumožňují k těmto okolnostem přihlédnout. Rovněž pak nezapočtení zvláštního příspěvku horníků v plné výši za roky 1995 a 1996 je v souladu se zákonem, když žalovaná provedla krácení tohoto zvláštního příspěvku s ohledem na počet vyloučených dnů v roce 1995, neboť tento postup byl dle dokladu o výpočtu důchodu a osobního listu důchodového pojištění vystavených dne 29. 8. 2003, jak je uvedeno výše, výhodnější. Pokud se týká roku 1996 nemohla zvláštní příspěvek zahrnout do osobního vyměřovacího základu, respektive do průměrného měsíčního výdělku, neboť jí v tom bránila nová právní úprava od 1. 1. 1996.

Ze shora uvedeného vyplývá, že stěžovateli byl přiznán mimořádný důchod podle ust. § 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb., vypočtený za odpracovanou dobu v I./AA kat. – uran v zákonné výši.

Námitkou, že žalovaná nerespektovala, či pouze z části závazný právní názor Vrchního soudu v Praze, který vyslovil v rozsudku ze dne 9. 8. 2001, č. j. 1 Cao 121/2001 – 38, jímž byl zavázán i Městský soud v Praze, se soud nemohl zabývat, neboť stěžovatel neuvedl, v čem žalovaná či Městský soud v Praze závazný právní názor nerespektovaly.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu